

Milan Koch

Pohádky Psance Floydá /1970/

Čech

Byl jednou čas hodiněk Prim, bláznivé hudby, plynových ledniček, embéček, náměstků ředitelů a nedostatku bytů a česká země, jedna z nejkrásnějších v galaxii, byla demokratickou pouští a přelidněná. Po všech jejích částech rozkládaly se husté lesy sídlišť, v nichž nebylo jiného zvuku, než svistotu padajících lešení, řvaní sportáků v autobazarech, krákání a veselé švitoření uličního rozhlasu, dunění padající omítky a mlaskání obušků, jež se nástrah chuloušů nelekaly, a bzučení sirén sanitek, které snášely sladkost dítek země kvítek do brtí svých záchytných stanic. Lidská noha již dávno uvykla tichosti tmavých továrních hal, v nichž mech a houba a vysoká mrtí špon dusily každý krok, zrovna tak lidská ruka uvykla na zvedání a klesání při hlasování; stáda zdivočelých a spřátelených armád, jež měla jednou sloužit člověku proháněla se v pravé zvůli po paloucích a luzích, bujným křovím a lupením a travou zarostlých. Vody tu byly nezdravé a veliké množství v nich ryb všelijakých a krotkých drahně břichem vzhůru plulo.

I stalo se, že v té překrásné vlasti, kde životní úroveň se uměle udržovala tak něco mezi středností a podprůměrem, strhly se vády a krvavé řečnické boje o fleky a vyhráté pelechy, o meze pravdy a dědiny svobody. Povstal úředníček, dělníček i rolníček, povstala levice i pravice i nohavice levice a pravice, příbuzní bojovali proti příbuzným a nadávali si do volů a špionů. Mládež, žijící až doposud v ideálním státu, z toho byla zpitomělá, i radovala se z koloběhu života a karmových výbuchů, podřezávala si zápěstí, věšela se na splachovadla záchodů v učňovských střediskách, pouštěla si plyn, čuchala benzín, nechala se pohlavně zneužít a nakazit a potom žrala sedativa v blázincích a domácích léčeních, sníce o nekonečném mejdanu. I nebylo na ni spolehnoutí.

Ale jednoho času měnilo se to všechno. V rádiu se to rozléhalo křikem, ranami na mikrofon železnými svaly, rachotem tříštějícího se skla a strojních pušek řehtáním. Červený plamen začal trávit hvozdy myšlení děsivou září, toť prchala ulekaná místní zdivočelá vojska, letectvo uchylovalo se do tmavého houští, a když zem přestala praskati a poslední kotouček dýmu se v čistém vzduchu ztratil, počala tichá práce ilegálních skupin a donucování mladistvé země, aby vydávala ušlechtilější plody, nežli posud byla uvyklá.

A to se stalo takto.

V jedné zemi za modrožlutými horami, které věncí českou zemi, bydlel muž, lech mocný, jenž se se svými nepohodl. Byl se dopustil drobnoučkových smilných intrik a věda dobře, že platí právo: „Dnes mně zejtra tobě“, položil si na plece dědky a jejich ideologii a, pojav s sebou družinu svou kozáckou a mladistvý dobytek v starých spojeneckých uniformách, klestil si cestu skrze nekonečně poplivané silnice. Napřed šli zvědové, znající různá nářečí a finty diplomatické a zlodějské, potom zbrojní muži zvláště k tomu určení vycvičení. Teprve pak vůdcové tlustých břich a tváří a holých lebek, jež zdobily beranice nebo vojenské čepice. Za nimi se připravovaly ženy a děti, ty nejspolehlivější ze spolehlivých. A tak se brali nejprve končinami příbuzných plemen všežravých. Naplánovali si cestou pečlivě, nejpečlivěji vše a každý poznametek zapisovali do svých deníků. A tak vstoupili do hornatých končin. I našli osady, v nichž k jejich překvapení na ně mluvili zdejší lidé jejich řečí a jinými dalšími, kterým nerozuměli, a to je rozčilovalo. Osady, jak postupovali, stále houstly a v nich se začaly objevovat hanlivé ná- /1

pisys, vzduchem poletovaly letáky a pod kola kolon se vrhali dokonce srdnatí a smělí obyvatelé, nezvykle oblečení, beze zbraní. Když ty potřeli, nastal večer. I zažehovali ohně, sráli v parcích a průchodech, až se jich malé děti bály. Když dlouhou chůzí nohy své utrmáceli a benzínu do motorů již bylo pomálu, žádostivi byli konce své pouti, zastavili se pod Řípem vysokou horou, z jejichž blan panenských možný byl rozhled po okolí daleko. Vůdce vystoupil na ni se svými přísluhovači a, pohlédnuv do okolí, jež se mu patrně zalíbilo, takto promluvil: „Ó, druhové, kteří jste se mnou těžce strádali na neudržovaných silnicích, plesejte se mnou hlasitěji, neb to, co se mi ve snách zjevovalo nad spisy J. V. Stalina, to vidím před sebou. Žádný přelud mě nemámí, ale s rukama svýma vystihuju daleko žírný tento kraj. Ano, toť jest ta země, o které jsem vám povídal, země, kde piva jest dosti a vína sudy ohromné, země, která už někomu patří a tedy naše vlast a krajina, která oplývá hojností levné pracovní síly, uranem a sladkým medem, kterým můžeme nespokojencům kolem hub nevymáchaných mazat.“ I tak se jali sestupovati z hory, radost svou všelijak projevovali. Když pak vůdce, scházeje z hory té, rozmlouval s nimi, jak by měli ten kraj jmenovati, pravili všichni jako z jednoho vnuknutí: „A jak jinak a odkud bychom si jiné jméno vzíti mohli než od této země, otče, neboť poněvadž se ozve Čechy, ty též se budeš jmenovati Čech, a tato země nechť se zove po tobě Čechy.“ Tedy lech Čech, jsa potěšen vychcanými slovy svých druhů, radostně líbal zemi, a povstav pak, zdvihl pravou ruku svou k nebi, pravil: „Vítej nám, země souzená, kterou jsme z blbosti druhých jim samotným vyrvali, neboť naše slova sílu mají jak naše ukrutná vojska lidumilná a vliv mocný na zástup rozličný, přijmi nás jako pečlivá máti, dávej nám sílu ze své panenské šťávy neposkvrněné a rozmnožuj potomstvo naše na věky věčné.“ To byla první modlitba, kteráž se ozývala v zemi české. I radovali se všichni. Zanítily veliký oheň a obětovali na poděkování a pro požehnání zápalnou obět, místní literaturu. I radovali se všichni.

Jak Mojžíš přišel do styku s Bohem

Když Mojžíš dospěl do puberty, přišel mezi své bratry, taky asociály. Viděl, jak je Egypťané honí do práce a i jinak pronásledují. I zastával se jich rázně. Proto ho chtěl král zabít. Mojžíš – tehdy postpubertální – utekl z Egypta do země madiánské, východně od poloostrova sinajského, s několika balíčky hašiše. Tam pásal ovce 40 let u kněze Jetra, jemuž vyměnil balíček hašiše za 1 gram přepálené kyseliny lysergové. Zatím trpěli izraelští asociálové v těžké porobě a volali úpěnlivě k nebi o pomoc. Konečně Bůh vyslyšel nářek jejich.

Jednoho dne byl Mojžíš se svým stádem daleko na poušti, až u hory Horeb, kde si pekl buřty s lysergovou na oleji z vinné révy. Tam se mu zjevil Hospodin v podobě ohně. Keř tam totiž hořel – hořel, ale neshořel. Tomu se Mojžíš velice divil a řekl si: „Půjdu se podívat, cože ten keř pořád hoří.“ A šel. I nešel. Viděl ovce, jak se proměňují v lidské tváře, zubožené trávou, slyšel jejich dech tak pronikavě, až se začal lekat. Hůl se mu proměnila v hada, z kterého dostal strach. Šat ho začal škrtit, boty mu ztěžkly, musel si je zout, jinak by to snad ani nepřežil. Když šel potácivě kolem studánky, viděl tak nádherně zbarvenou vodu, že zatoužil se s ní spojit. Když přikládal ústa nad hladinu, spatřil svou tvář, i lekl se jí a zahalil ji. Myšlenky všelijaké letěly mu hlavou a měl hlasy. A jeden hlas byl Hospodina. I řekl Bůh: „Viděl jsem soužení lidu svého v Egyptě a slyšel nářek jeho. Vysvobodím jej z poroby a zavedu do země Kanaan. Ty je povedeš a já budu s tebou.“

Pekař a dlaždič

Jeden světový pekař podal žalobu k soudu na dlaždiče, že prý napodobuje při své práci na chodníku pecny chleba. Dlaždič přísahal na svou pionýrskou legitimaci, že v životě neviděl ani kůrku.

Pekař se odvolal na soudruhy svědky a když zákon svolil, přivedl letušku, která přísahala, že viděla z Iljušina, jak pekař půjčoval dlaždiči sto měkkých bochníků, neboť mu nepřivezli dlažky.

Totéž tvrdila spousta dalších podplacených svědků.

„Jak můžete tak nestydatě lhát,“ pravil hodinář dlaždiči ze stroje času, „vždyť když větší na tvrdí to, vy nesmíte tvrdit ono, vy musíte tvrdit taky to, jinak lžete a kradete čas.“

Tímto křivým svědectvím docílil pekař toho, že zákon, kterýž je vždy spravedlivý, odsoudil dlaždiče za to, že se živí neznámo čím.

Dlaždič byl odsouzen péct zmetky do pekárny a pekař šel dělat na silnici špásy v písku a víře.

Nikdy nevstoupíš do téže řeky

Jednou jeden Běda, neplavec, nejrafinovanější přítel hvězd a poezie z pomocné školy, který se pasoval na ředitele velkého chemického kombinátu na červánky, zatoužil přeplavat vyschlou řeku Lužnici, jejíž vodu před sto lety vypily Boží mlýny humanity, a šel se poradit k zpívajícímu studentovi, který dobrovolně odešel z Kominické univerzity, jelikož nesouhlasil s židli, na které seděl. Když k němu Běda přišel, zrovna se chystal zhudebnit píseň o lidech, jdoucích jedním směrem a nevracejících se žádným jiným dalším.

Běda chvíli stál za jeho zády a naslouchal refrénu o tom, jak země není kulatá, pak mu zaťukal na rameno, ke kterému byla přibitá rezavým lepidlem ruka, končící podkovou, a přednesl mu z papíru své přání.

Zpívající student se zamyslel, vzal strunu ze starších zkamenělých banjových houslí, přivázal nohu Bědi k noze své, řka: „To je filosofie, to je filosofie,“ a vydali se k řece po pohyblivém chodníku. Dlouho, ach, předlouho dlouho hledali místo, kde by nepozorovaně vstoupili do řeky. Konečně! Zde! V zátočině. Zpívající student se opatrně rozhlédl kol sebe. Podél řeky na železných, rzí kvetoucích stromech visely cedule se zákazem koupání. Ano, ano, to je to opravdové místo; a skočil, strhnuv za sebou Bědu neplavce...

Jejich těla nebyla dodnes nalezena. Neboť neměla být nalezena. A v řece Lužnici dodnes bloudí dva rozmlácení kostlivci a za zimních večerů vyjí na měsíc smrtelně pravdivě-nepravdivý výrok.

O snášlivosti

Jeden lid'our se sklonil k umyvadlu, do kterého měla téci voda.

Druhý lid'our jej uviděl, šel k němu a zařval na něj:

Nepij tu vodu, není tě hodna! Vody nemáme nazbyt, běž se raději napít do kantýny nafty.

Já nepiju, já ucpávám kohoutek, aby byla voda na rum a do chladičů.

Komu nadáváš?

Já vám nenadávám.

Tak mně vyhrožuješ.

Já vám nevyhrožuju, já vás neznám.

To je ještě horší, to mě vrcholně uráží.

Promiňte, já doopravdy nevěděl, jak se jmenujete, já jsem z jiného závodu.

Vaše primární důkazy vyvrátit nemůžu. Ale jedno je jisté, když vás udám z padarwinismu, budu Spolehlivý.

Ale první lid'our jej předešel a udal druhého dřív a mohl hlídat vodu a civět na rezavou skvrnu v umyvadle.

Korunovační klenot

Jako za onoho jitra, kdy všechny vojenské družice shořely v atmosféře, hrabal se Smrtelný na hnojišti, hledaje Věčnost, a našel patentní uzávěr k láhvi sodovkové, domnívaje se, že je to korunovační klenot.

– Tak drahocenný a ležíš na nejhanebnějším místě mezi hovny a nebem.

Skloní se a chce jej zvednout. Tu zjistí svůj omyl.

– S jakou chutí bych tě zvedl, kdybych věděl, že jsi korunou všech věcí, že budeš brán jako korunovační klenot, i když jím nejsi.

– Zvedni mě, řekl uzávěr zábleskem, ve kterém promluvíly všechny archeologické barvy, oslepující duši současné situace, a budu perla... Korunovační klenot.

Smrtelný vzal do ruky uzávěr.

– Opravdu, klam je mírou všech věcí krásných, až příliš krásně blbých. Kdo sebe dokáže oklamat, je bohatý jen sám pro sebe, ale nedokáže oklamat policii. No, zkusím to.

Následujícího dne, který byl prohlášen za státní svátek, byl pohádkově skutečný hrad narván až po střechu, neboť lidé se přišli podívat na druhou část korunovačních klenotů, považovanou již za nenávratně ztracenou.

Noviny, které o tom přinesly zprávu, přeci nelžou.

Jak stranická komise uzdravila hluchoněmého

K revizní komisi přivedli hluchoněmého a prosili, aby na něho ruku vložila. I odvedl ho předseda poněkud stranou od zástupu, vložil mu prsty své do uší a svou slinou se mu dotekl jazyka. Nato vzhlédl k rudé vlajce na zdi a pravil: „Soudruhu!“

A hned se mu otevřel sluch a rozvázal jazyk, i mluvil správně. Všichni se divili velice. Předseda jim přikázal, aby o tom nikomu nevyprávěli. Než marně. Oni to více rozhlašovali a říkali: „On všechno dovede, je sice absolvent pomocné školy, kde pětkrát propadl ve druhé třídě, odkud nakonec vyšel, ale hluchým dává slyšeti a němým dává mluvit.“

Zločincova svatba

Před dávnými časy ženil se Vůdce s ženou z lidu prostého. Všichni jeho poddaní a sousedé prezidenti měli radost, že se napraví a přestane se svou tlupou krást na noční pitky, zvané reprezentační hostiny, že zavládne svoboděnka a že se úloha vymění. Ale lid a spol. se neradoval dlouho. Vůdce začal krást a vyvádět na tribunách ještě víc, protože jeho žena byla žena, která chtěla, aby její manžel byl někdo a ne něco. Z vděčnosti mu povila řadu nemanželských pacholátek, z nichž hejskové vlasatí měli vyrost. Lid byl stále více zaměstnáván, dělaly se přesčasy a bezplatné pracovní soboty a neděle. Z těchto pracovních dnů volna pak běžel zisk na kapesné pro ty jeho parchanty, aby měli na cigarety. A jelikož Vůdcevi napomahači nezůstávali za svým vzorem daleko, začali se ženit též. Od nich to odkoukali jejich pobočníci a pobočnicků pobočníci a všichni měli spoustu monster a plno výdajů na udržení jejich vodnatých hlaviček. Výchova monstra k vládě bývá nákladná, to je bezesporu jasná věc, jako poslední stokoruna v státní pokladně.

Lid na to už přestal poukazovat a stále více pracoval, sklonil se pod vedrem specializace a mlčel a neženil se – aby měl na televizi s druhým programem.

Skřítek akademik a jeho věda

Jeden světoznámý akademik kázal v jedné dávné zemi za čtyřmi slepičími kroky, když Adam hladově spolykal jablko poznání, aby strážci jeho vědy k němu přivedli všechny slepce, kteří jsou na dosah jeho moci. Slepce byli pochyťáni, svázáni a přivezeni na 603 kuličkových vozících k paláci vědy. Sotva z nich byl poslední přivezen, byli všichni slepci přezkoušeni, zdali jsou skutečnými slepci. Bradatí doktoři s andělskými křídly nad nimi zadumaně poletovali a zkoumali jejich povahové rysy vidění, neboť mnoho z nich, jak se později zjistilo, se za slepce pouze vydávalo jen proto, aby se zadarmo najedli. Ti pak byli od skutečných slepců odděleni, dostali najíst nejdříve, potom, když se posilnili, byli zbičováni, vyhnáni z akademického království a některým z nich byl dokonce odejmut dar vidění a podobně s nimi bylo naloženo jako s ostatními. Ti však byli nejdrzejší.

Po těch všech zkouškách a trestech byli předvedeni všichni zbylí slepci do stáje, kde u koryta byla připoutána věda silným ocelovým řetězem. K ní byl postupně každý ze slepců přiveden a mohl si ji prohlédnout. Slepce začali vědu ohmatávat. Jeden ohmatával nohu, druhý ohon, třetí trus, čtvrtý břicho, pátý uši, šestý hřbet, sedmý přirození atd.

Potom zavolal akademik slepce k sobě. Slepce k němu hlava nehlava běželi a jeden přes druhého vyprávěli, jak věda vypadá. Samozřejmě že se nepohodli a hned si vjeli do vlasů. Akademik byl z toho jelen. A když se slepci na sebe vrhli s dlouhými vreckovými nožíky pro svoji pravdu, byl z toho všeho akademik tuplovaný jelen. Dal proto vyhnat všechny slepce z ráje a řekl jim, že jsou nenapravitelní ťulpasové.

Po těchto událostech akademik dlouhou přemýšlel a nesměl být nikým rušen. Přecházel ve své komnatě a trhal dlouhé vlasy svých myšlenek po celých trsech. Jednou se rozhodl o tom, podruhé zas o onom, měnil barvy a hubnul. Nakonec se sám sebe, když se nikdo ze služebnictva nedíval klíčovou dírkou, rozhodl oslepit. A jak se rozhodl, tak i učinil!

Slepý bez cizí pomoci slezl ze schodů a šel se podívat na vědu. Pochopitelně věda se mu jevila také jinak než ostatním slepcům. Byl z toho celý zmatený, ale nedal na sobě nic znát. Po tomto objevu rozhodl, že udělí všem slepcům milost a svolal je pouličním rozhlasem zase zpět do ráje. Od té doby jim panuje podle magnetofonového záznamu, který si pořídil při výpovědi slepců a podle toho, co sám viděl. Tedy neviděl. A podle toho se tam vládne, podle toho tam vládne dodnes Bůh a lidé. Jen ti, kteří nebyli slepí, vidí, ale ti už se nemohou vrátit do ráje a také nemohou říct nebo podat zprávu poštou, jak vypadá věda, protože ji nikdy neviděli.

Lenin na lovu

Byl krásný zimní den, takový, jak se na zimu sluší a patří, žádná levárna. Sníh se třpytil a jiskřil, takže lovcům, kteří se vydali s Vladimírem Iljičem Leninem na lov na lišku, nezbylo nic jiného, nežli si nasadit tmavé brýle. Lovci vstoupili do lesa. Kol dokola bylo ticho, jen sníh křupal pod vysokými vojenskými holínkami. Ticho se stupňovalo tím více, čím dále byli lovci od okraje lesa. Ani lísteček se nepohnul.

Nikde nebylo slyšet ani hlásku, ani lovci spolu nemluvili.

Najednou Lenin uviděl lišku. Vyběhla na mýtinu. Zbystřila pozornost. Rozhlédla se a chtěla zmizet v blízkém houští. Lenin však nevystřelil. Bylo mu lišky líto. Zato šest lovců, kteří šli za ním, vypálilo téměř současně dvanáct střel. Zabili lišku i Lenina.

Správný hoch

/magická bajka/

Bohouš ráno vstal, umyl se, oblékl a posnídal. Rozloučil se s rodiči, tak jak se to na hodného chlapce sluší, a šel do školy. Před školou si otřel boty na velké drátěné rohožce velice pilně od vší pouliční nečistoty, neboť měl veliký strach z pupkatého školníka, který stál nad ním, opřen o zeď a kouřící. V šatně si Bohouš svlékl zimník a přezul se do svých sportovních pantoflí, které již po několik let každý den pečlivě ošetřoval indulonou. Ve třídě se připravil na vyučování za velikého pokřiku svých spolužáků. Při vyučování dával pozor a ani nešpitl. Velice často se hlásil, hlavně tehdy, když něčemu nerozuměl. Na otázky správně odpovídal, byl-li tázán, vždy ve stoji spatněm s pionýrským pozdravem „Vždy připraven“; a tak učitel vždy pochvalně pokyvoval hlavou. Když vyučování skončilo, Bohouš si věci zase řádně uklidil, do školní brašny ořezal si vzorně svou nejměkčí tužku, kterou před hodinou vyfoukl vyučujícímu z penálu, celou třídu poklidil, v šatně se opět navlékl do svých vycházkových šatů, aniž opomenul si nakrémovat přezůvky, vyšel poté před budovu a vysokým basem zvolal do ulice: „Sloužím socialistické vlasti.“ Měl radost, že všechno dobře pochopil.

Druhý den večer byl Bohouš nalezen na žilinském nádraží za bedýnkami od švestek, jak sedí nad svou poslední skicou, zalitý červenou vodou, v jedné ruce drže tužku 4B, v druhé Silver Gillette.

Divoký pionýr

Žil kdysi jeden Milan a ten chtěl rozvíjet svoji osobnost na vlastní pěst. A tak se jednou ve škole, přestože soudružka třídní učitelka přátelsky radila svým svěřencům, aby své volno strávili na brigádě, rozhodl, že krásné odpoledne únorového dne užije jinak. Proč tak s. třídní učitelka žákům radila, je jasné jenom zasvěceným. Toho dne totiž byl svátek, o jaký svátek šlo, už se těžko pamatuje, protože v zemi, ve které žil Milan, je každý den svátek a svátky se tam oslavují prací. Milan však byl ještě mladý a žel i nerozumný, a proto se chtěl radovat. Po vyučování vytáhl staré dlouhé dřevěné sáňky z garáže a ubíral se za město. Na svahu pod sochou J. V. Stalina bylo již mnoho hochů s podobným předsevzetím. Vzhůru do kopce táhli sáňky pomalu, ale dolů jeli, jen to svištělo. To bylo smíchu a křiku, když se sáňky převrátily a hoši se vyváleli ve sněhu pod nákladním automobilem! Mráz štípal do uší, do nosu a do prstů a zalézal za nehty. Ale hoši toho nedbali. Milan se k nim okamžitě přidal. Po dvou nebo po třech hodinách se však na obzoru objevili náboroví pracovníci nejrůznějších organizací státem povolených. Jakmile je Milan spatřil, běžel se ukryt za sochu J. V. Stalina. Zatím náboráři dorazili na kopec radovánek, vytáhli zpod dlouhých kožených kabátů pestrobarevné, spoře ustrojené loutky a začali poutat pozornost kolem skotačících chlapců. Zanedlouho byl kopec pustý a jen sněhové vločky poletovaly v podvečeru.

Po nějakém čase sundávali muži s červenými páskami na rukávech z kopce sochu J. V. Stalina. Pod jeho velkými podpatky našli rozkládající se chlapecké tělíčko. Vedle něj ležel již velice zaschlý člověčí výkal, na kterém byl přilepen linkovaný papír, drobně popsaný slabomyslnými veršičky.

Pohádka Psance Floyda

Za sedmi horami, sedmi lesy, sedmi dolinami, sedmi řekami a sedmi drátěnými překážkami žil byl jeden starý, senzačně senilní prezident republiky s bezpočetnými soudruhy a soudružkami. Jeho velikým majetkem byla chaloupka na kuřích nohách, pokrytá pracně ukovanou ideologií, chlév s jednou umělou krávou, třemi čertovskými kozami, bzučícími čolky, prázdnými koryty a s čtrnácti miliony podkoních; malá zahrada se smíšeným porostem a kamenité políčko s červotočivými bramborami, s řídkou kukuřicí a obilím s krátkými klas, mezi kterým byly dobře zamaskovány pampeliškovými listy protiletectké kryty, z nichž za bezměsíčných nocí vycházeli stateční vojáci, aby pronásledovali po neschůdných cestách k míru třídního nepřitele. Jako odměnu za statečnost polučili ti nejlepší z nejlepších opuštěák, který strávili v nálevnách hříchu s nějakou tou Ančou, s kterou si pak po zavírací době vlezli na seník, aby ji opíchlali láskou a smutkem & tíhou loučení. A tak čas plynul, vody v řekách ubývalo a za dlouhých dešťů zas přibývalo. Sýčkové záporu troubili na lesy neschopností. Děti podkoních i soudruhů vyrůstaly z kalhot, kouřily spolu na hliništích a na latrínách, hráli si spolu na tátu a mámu. Podkoní se stával soudruhem, soudruh podkoním. Popíjela se čistá studniční voda na schůzích rudých odborů a lidé hned k sobě měli blíž. Odcizení se stalo špaňalárnou. Všude vládla pohoda. Ale jednoho ošklivého dne, co čert nechtěl, co čert pro čerta neudělá – objevilo se několik takzvaných soudruhů, kteří vytáhli na světlo boží nějakou pomyslnou pravdu, že kdysi bylo líp, že za devaterými železnými stěnami se daří lidem ještě líp, než dříve se nám dařilo. A tak to v lidu začalo vřít. Hrnečku, vař! Lid, nespokojený sám se sebou, chtěl být lépe informován o sobě i o druhých. A najednou si začal každý uvědomovat svoji třídní příslušnost. Objevili se i padělatelé šlechtických titulů. Matky začaly vypravovat své syny ze svých podzemních děr a chatrčí z trhavín a drobného hvězdného prachu makovými buchtami do světa. Hloupí Honzové se po nějakém čase navraceli domů s plnou náručí květin, zarastený s hárošema a fúsiskami až za lopatky a se zprávou že je třeba hlásat volnou lásku, a jak hlásali, tak i činili.

I někteří otcové začali věřit a zanedlouho zjistili dokonce, odkud vítr věje – a že od západu. Ale bylo již pozdě. Již tu byli bělogvardějszí paroháči, kteří chtěli převzít moc do svých neohrabaných pěstěných ručiček.

„Tak to přece nejde,“ řekly si lidové milice. A nešlo to tak...

Neboť jestli se chceme mít dobře, musíme pilně pracovat, když budeme více pracovat, budeme mít více továren, kde budou dělníci vyrábět více zboží. Zboží budeme vyvážet do ciziny a za ně budeme dovážet suroviny, které budeme potřebovat na další práci. Práce tedy bude dostatek. Budeme mít lehčí práci se sháněním práce, protože z práce propouštět už nebudeme. V továrnách budeme sedět a mačkat knoflíky, budou totiž za nás pracovat dokonalé stroje, možná dokonalejší, než budeme my sami. A ty stroje si taky vyrobíme. Nikoho se nebudeme doprošovat!

A tím, že budeme mít hodně práce, hodně starostí, hodně dělnických dětí, hodně lopat, přiblíží se k nám doba, kdy budeme lépe bydlet, lépe a laciněji se šatit. Budeme laciněji jísti. Budeme mít více škol, více jeslí, více pracovních nirván. Jinými slovy i kultura, kterou jsme v posledním čase zanedbávali, bude dosahovat větších výšin.

Budeme mít univerzity, nová a nová a modernější divadla, káznice, hangáry, vepřo- /14

vé jitrnice, orosené pŮllitřřky, kina, knedlřky a zelř, kostely, nřrodní vřbory, nemocnice a blřzince, ...

Proto, přřtelř soudruzi i nesoudruzi přřtelř, vzhřru k novřm vřšinřm lidstva. Křřřanstvř slibuje spřasu v přřřřřm řivotř, ale komunismus, komunismus jřř zřřřek, nevadř, ře se ho my třeba nedořřijeme, budeme alespoň umřrat s třm vřdomřm, ře se ho dořřijř naře dřřti.

Nemusřme se niřeho břit, řlenovř VB peřujř o naři i o jejř bezpečnost!

Obsah

Čech	1
Jak Mojžíš přišel do styku s Bohem	3
Pekař a dlaždič	4
Nikdy nevstoupíš do téže řeky	5
O snášlivosti	6
Korunovační klenot	7
Jak stranická komise uzdravila hluchoněmého	8
Zločincova svatba	9
Skřítek akademik a jeho věda	10
Lenin na lovu	11
Správný hoch	12
Divoký pionýr	13
Pohádka Psance Floyda	14

Tento soubor je volně k užití pro osobní a studijní účely. Komerční šíření zakázáno. Další texty z pozůstalosti Milana Kocha a ediční poznámku naleznete na stránkách Libri Prohibiti www.libpro.cz. Pokud jste v těchto textech objevili nějakou chybu, prosíme, obraťte se na editora e-mailem ondra.hornik@gmail.com.

Tento výstup vznikl v rámci zastřešujícího projektu »Paměť jazyka, svědectví literatury: analýzy literárního a lingvistického prostoru napříč žánry a kontexty«, projektu »Příprava vydání díla Milana Kocha« řešeného na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy z prostředků Specifického vysokoškolského výzkumu na rok 2016.

© Milan Koch, 2016

© Bc. Ondřej Horník, student Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, 2016